

Všem sestřám a bratřím v Sekulárním františkánském řádu

Bůh nám nedal ducha zbabělosti, ale ducha síly, lásky a sebeovládání (2Tim 1,7)

Mé drahé sestry a bratři,

Kéž vám Pán dá svůj mír!

V uších nám dosud zní velikonoční zvěstování „Není tady, vstal z mrtvých!“ a v evangeliu jsme četli, že Ježíš řekl: „Když neodejdu, Utěšitel k vám nepřijde. Ale když odejdu, pošlu ho k vám.“ (Jan: 16,2)

Již déle než rok čekáme, že se věci změní. Přesto to vypadá, že život jde den za dnem, aniž by se něco měnilo. Pokud ale něco nevidíme, neznamená to, že to neexistuje nebo se nestane.

Vidím, slyším a cítím, mé drahé sestry a bratři, kolika potížím musíme čelit, kolikrát musíme ve svém životě bojovat, a to jak v duchovním smyslu, tak ve velmi konkrétním denním životě. Mnozí z nás zažili, jak nebezpečné, mnohdy smrtelné je onemocnění, které tento virus způsobil. Každý z nás má kolem sebe někoho, v rodině, v bratrském společenství, kdo trpěl, měl potíže nebo dokonce zemřel. Během této pandemie se mnohokrát cítíme bezmocní, a to nás činí náladovými. Ale jsme opravdu bezmocní? Jsou tyto nálady opravdu nutné? Nejsme příliš apatičtí? Nebojte se, nejsme horší než učedníci, kteří šli na ryby, ale nic nechytily. Vypadalo to jako naprosté selhání. Později se tyto učedníci shromáždili za zamčenými dveřmi, protože navzdory tomu, že se zbavili Římanů, museli zažít strach z Židů.

V evangeliu neděle Soslání Ducha svatého čteme, že Ježíš zná naše obavy, naši zbabělost, je si vědom zdi a zámek našich obav, ale překračuje tyto hranice, aby se s námi setkal. Naše obavy pro něho nejsou překážkou a dává nám svůj mír, hned za zdi našich obav, kde se schováváme. On nám několikrát slíbil, že Duch svatý nás přijde naplnit, a tak nás změní. To je naše naděje a můžeme si být jisti, že ji zažijeme, když to budeme nejvíce potřebovat. Co je to za povzbuzení, že ani zdi, ani zámky nemohou zabránit Ježíši vstoupit a říci nám: Pokoj vám!

To, co napsal svatý Pavel Timoteovi, zní, jako by psal nám, aby nás povzbudil v této době. Bůh nám dal Ducha síly, lásky a sebeovládání.

Duch síly

V době, kdy často cítíme, že jsme slabí, je velmi povzbudivé, že nás Duch svatý chce naplnit silou. Necítíme snad často, že jsme slabí, bez odhodlání? Měli bychom být pevní a rozhodní, ale cítíme se nejistí a ztrácíme sílu, že? V současné době žijeme v situaci, kdy se musíme rozhodovat, ale jinak a jiným způsobem, než jsme zvyklí.

Před pandemií jsme se rozhodovali ve známých situacích, nyní čelíme zcela nové situaci, která vyžaduje nový přístup a nová rozhodnutí. Musíme změnit způsob myšlení, způsob našeho života, a tomu se říká obrácení. Velmi potřebujeme sílu Ducha, abychom se dokázali změnit. Duch nám nedává moc, abychom byli nadřazení ostatním, ale aby nás uvedl do celé pravdy,

abychom viděli, kdo doopravdy jsme a co musíme udělat. Největší silou, kterou potřebujeme, je změnit se, sloužit druhým, rozhodovat se ve prospěch našich sester a bratří, našich sousedů a hledat správné cesty - individuálně a také v různých komunitách, institucích - dělat pro ně to nejlepší! „Všechno tedy záleží na naší schopnosti vidět potřebu změny srdce, postojů a životního stylu.“ (Papež František - Fratteli tutti 166)

Tento druh obrácení je cestou, jak žít v poslušnosti naším sekulárním františkánským způsobem v dobrém porozumění, že Duch svatý nám dává tu největší moc: moc nad námi samými.

Duch sebeovládání

Ve světě kolem nás je zcela nová situace, které musíme čelit. Ale nejen to. Také v našem osobním, individuálním životě čelíme situacím, které jsme nikdy předtím nezažili. Je to dobrá příležitost přezkoumat, co je opravdu nezbytné ze všech těch věcí, které nám nyní chybí. Bývali jsme rádi že bylo možné splnit tolik přání, tolik věcí, které jsme mohli mít a mohli jsme žít, a teď nám chybí. Je čas zachovat pokání a v tichosti o tom přemýšlet, zda opravdu potřebujeme všechny ty věci, po kterých toužíme. Jistě existuje mnoho těch, které opravdu potřebujeme, ale určitě ne všechny. Je to dobrý okamžik, kdy se s pomocí Ducha svatého podíváme na sebe a uvidíme, jak žijeme my, sekulární františkáni, náš zvláštní druh chudoby. Kolik potřebujeme (z hlediska materiálních ale i duchovních potřeb) a pro které je zbytečné se trápit? Kolik toho ještě máme, o co bychom se mohli podělit se svými sestrami a bratry, kteří jsou v nouzi, kteří jsou v obtížnější situaci než já? Naslouchejme Duchu svatému, jak se můžeme cvičit v sebeovládání!

Duch lásky

Je nemožné milovat, pokud není koho milovat. „Není dobré, aby byl člověk sám. Opatřím mu rovnocennou oporu.“ (Gen 2,18). Jsme stvořeni a předurčeni žít společně s ostatními, být ve společenství, milovat a být milováni. Srdcem naší sekulární františkánské spirituality je bratrské společenství, kde prožíváme lásku k Bohu a lásku k sobě navzájem. A teď nám to druhé chybí, alespoň zčásti. Chybí nám osobní setkání, rodinná setkání, setkání společenství, někdy i samotná mše svatá. Boží láska však nikdy nepřestává. Přemýšlejme o tom, jak dobré to bude, až se znovu setkáme! Jak dobré bude setkat se s Bohem v eucharistii, setkat se s členy rodiny, bratry a sestrami, až se navzájem obejmeme, vezmeme se za ruce. Toužíme po tom, protože Bůh vložil lásku do nejhlubšího bodu našeho srdce, takže ji odtud nic nevytrhne. Láska není nic teoretického, chceme ji vyjádřit, ukázat a cítit. Duch svatý nám dává tuto zkušenost lásky. Naše čisté touhy jsou inspirovány a naplňovány Duchem a blíží se čas, kdy se z toho znovu budeme radovat. „Jsem si jist, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani démoni, věci přítomné, ani budoucí, žádná moc, výšina, ani hlubina, ani nic jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od lásky Boží v Kristu Ježíši, našem Pánu!“ (Řím 8: 38-39)

Duch svatý nás utěšuje a povzbuzuje, naslouchejme mu! Jsme žádáni, abychom řekli *ne* beznaději, *ne* frustraci, *ne* zoufalství, ale *ano* odvážné nové iniciativě, *ano* naději v budoucnost, *ano* objevování dobra, *ano* nalézání správné cesty. On žije a pracuje v nás, ale nejedná místo nás. Musíme zjistit, co je na nás, abychom udělali. Nebojte se, když se setkáte s pokušením. Duch vás posílí, abyste viděli

očíma, slyšeli ušima a cítili svým srdcem. To je způsob, jak poneseme ovoce Ducha. To ovoce nelze vyrobit. Zde nejde o naši smělost, naše dovednosti, ale o to, abychom byli otevřeni Duchu. Ovoce roste milostí a dobrotou Boží. Buďme otevřeni a svobodní, abychom přinesli ovoce Ducha!

S hlubokým přesvědčením, že o těchto Letnicích Duch svatý hojně udělí každému z vás Ducha síly, lásky a sebeovládání, přeji vám velmi požehnané a radostné prožití svátku Seslání Ducha svatého! Necht' je tento čas časem obnovy, jarem, kdy všechna ta semena, o která jsme se starali více než rok, v každé modlitbě, v tichu, v izolaci, když jsme obětovali naše obtíže, naše utrpení, se stanou květinami a plody, které budou těšit a živit nás i druhé kolem nás!

Pane, kéž jsme vodou tvé řeky, abychom přinesli život jara těm, kteří to tolik potřebují.

Pane, kéž jsme tvou půdou, abychom mohli přijmout tvoje semena a přinést tak ovoce a nasytit ty, kteří hladoví po tvých slovech a tvém Duchu.

Pane, kéž jsme tvým ohněm, abychom osvětili temnotu světa a zahřáli duši těch, kteří pocítují chlad utrpení, izolace, strádání.

Pane, kéž jsme tvým větrem, abychom přinesli čerstvý vzduch, abychom mohli odváť prach špatných myšlenek a nápadů, a mohli lidi inspirovat k otevření oken a dveří, aby přijali tvého Ducha, a abychom jim pomohli zhluboka se nadechnout a pocítit svobodu Božích dětí.

Pane, kéž jsme hlinou ve tvých rukou, tvaruj z nás nádoby, jak Ty si přeješ, ať se staneme jedinečnými výtvary tvých milujících rukou a můžeme ostatním přinášet tvé dary, které jsou pro ně tím nejlepším.

Pane, kéž jsme tvým ovocným stromem, abychom přinášeli spoustu tvého ovoce a kéž jsme jako ten strom, který dává domov ptákům ve svých větvích a děti si pod ním rády hrají.

Přijď, Duchu Svatý, přijď!

Váš bratr a váš ministr,

Tibor Kauser

Generální ministr CIOFS